

21/02/2014

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΘΟΔΩΡΗ ΣΚΥΛΑΚΑΚΗ ΣΤΟ 3ο ΤΑΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Φίλες και φίλοι,

Θα ευχαριστήσω πρώτα όλους όσους μας τίμησαν και μας τιμούν με την παρουσία τους και προπαντός τον ιδρυτή της Δράσης Στέφανο Μάνο, χωρίς τον οποίο κανείς μας δεν θα βρισκόταν σήμερα εδώ. Είχα την τιμή να συνεργαστώ μαζί του επί πολλά χρόνια, και ιδιαίτερα στενά από το Ε21 και στην ίδρυση των Φιλελευθέρων. Έζησα από πρώτο χέρι το καταλυτικό έργο που προσέφερε στις τελευταίες του θητείες ως υπουργός και τον αποκλεισμό του είκοσι χρόνια τώρα από το ελληνικό πολιτικό σύστημα. Είκοσι χρόνια αποκλεισμού είναι διπλάσια από τα χρόνια του εξοστρακισμού που προέβλεπε για όσους ξεχώριζαν το αρχαίο Αθηναϊκό πολίτευμα. Σ' αυτά τα είκοσι αυτά χρόνια, όταν εξελισσόταν ο εκμαυλισμός του λαού και η λεηλασία της Ελλάδας δεν είχε ευθύνες διακυβέρνησης της χώρας. Αναμάρτητος; Ουδείς αναμάρτητος. Οι ευθύνες όμως δεν ήταν συλλογικές. Δεν έχουν την ίδια ευθύνη οι «μαζί τα φάγαμε», που κυνικά υιοθέτησαν την πρακτική του μαζικού εκμαυλισμού και όσοι επιχειρούσαν χωρίς αποτέλεσμα να προειδοποιήσουν και να αντισταθούν. Δεν έχουν την ίδια ευθύνη όσοι με κάθε ευκαιρία έσπευδαν να υποταχθούν στους εκάστοτε ισχυρούς και όχι είχαν το θάρρος να συγκρουστούν και να επαναστατήσουν.

Όλοι όσοι βρίσκονται σήμερα στη Δράση, σε ένα κόμμα ακόμα μικρό, που από τη φύση του δεν υπόσχεται εξουσία και ωφελήματα, αλλά μόνο αγώνες και ιδέες, είναι άνθρωποι που έκαναν τη μια ή την άλλη στιγμή την επανάστασή τους. Μερικοί ήταν από πάντα επαναστάτες και ιδεολόγοι και βρήκαν στη Δράση ένα σπίτι που η άλλη άποψη γινόταν επιτέλους δεκτή και σεβαστή. Άλλοι απελευθερώθηκαν από την ιδιώτευση και αποφάσισαν να γίνουν από ενεργοί πολίτες, ενεργοί στην πολιτική. Άλλοι έσπασαν τα δεσμά ιδεολογικών και πολιτικών διαφορών δεκαετιών. Ανεξάρτητα όμως από τις διαφορετικές διαδρομές μας, μας ενώνει η έμφυτη ανάγκη μας να πούμε την αλήθεια και να δημιουργήσουμε ένα νέο πολιτικό χώρο σύνθεσης και ρεαλισμού, που είναι ταυτόχρονα βαθιά ριζοσπαστικός στις λύσεις που προτείνει για την ελληνική κοινωνία.

Ποιο είναι το όραμα μας σήμερα; Πριν 35 χρόνια, ήμασταν με την Αντιγόνη εκπρόσωποι των συμφοιτητών μας στο Διοικητικό Συμβούλιο του Οικονομικού της Νομικής. Ήμασταν φίλοι αν και εγώ ανήκα στη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και εκείνη στην

Πανσπουδαστική. Ήμασταν νέοι και ιδεολόγοι, ακόμα κι αν αντιπροσωπεύαμε εκ διαμέτρου αντίθετα οράματα για την ελληνική κοινωνία. Σήμερα, τόσα χρόνια μετά, συναντηθήκαμε και συνεργαζόμαστε αρμονικά σε μια κοινή και δύσκολη προσπάθεια με ένα όραμα πολύ ταπεινότερο από εκείνα των νεανικών μας χρόνων. Θέλουμε να κάνουμε και την Ελλάδα μια κανονική χώρα. Μια κανονική χώρα που ανήκει στην Ευρώπη και στην οποία να μπορέσουμε να πούμε στα παιδιά μας, εδώ αξίζει να ζήσετε και να δημιουργήσετε τις δικές σας ζωές. Σε μια χώρα ασφαλή, με κοινωνική ειρήνη, δημοκρατία, δικαιώματα, με θεσμούς που λειτουργούν. Σε μια χώρα όπου η κοινωνική αλληλεγγύη δεν είναι πρόσχημα, αλλά βίωμα, που η δημιουργικότητα ενθαρρύνεται και η σκληρή εργασία ανταμείβεται. Σε μια χώρα που η μόρφωση και το ήθος αναγνωρίζονται και αναδεικνύονται κοινωνικά. Θέλουμε μια κανονική χώρα.

Φίλες και φίλοι,

Οι Έλληνες δεν ζούμε σήμερα σε μια φυσιολογική χώρα. Δεν είναι φυσιολογική μια χώρα με δέκα εκατομμύρια ανθρώπους, που έχει: 2,3 εκ. ανθρώπους με ληξιπρόθεσμες οφειλές στην εφορία, με 2 εκ. δάνεια που δεν εξυπηρετούνται, με 1 εκ. απλήρωτους λογαριασμούς στη ΔΕΗ. Με 500 χιλιάδες τουλάχιστον απλήρωτους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, με τους μισούς επιχειρηματίες και ελεύθερους επαγγελματίες να χρωστούν στο ασφαλιστικό τους ταμείο. Δεν είναι φυσιολογική μια χώρα 10 εκ. στην οποία γίνονται το χρόνο 1 εκ. δωροδοκίες, που νομιμοποιούνται 1 εκ. αυθαίρετοι ημιυπαίθριοι, που για δέκα χρόνια η Βουλή της ψηφίζει κάθε χρόνο έλλειμμα κατά μέσο όρο 4 δις και η κυβέρνησή της ξοδεύει 14 δις ευρώ.

Δεν είναι φυσιολογική μια χώρα της Ευρώπης, με ανθρώπους μορφωμένους, πολύγλωσσους, με μια νεολαία σπουδασμένη, πολλοί στα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, με σύγχρονες υποδομές, με συμμετοχή στις ισχυρότερες παγκόσμιες συμμαχίες να είναι στους σημαντικότερους δείκτες που αφορούν τις κρατικές και οικονομικές λειτουργίες ανάμεσα στις χώρες της Αφρικής. Να είναι στους δείκτες για την «ευκολία επιχειρηματικής Δράσης» της παγκόσμιας Τράπεζας, για την ανταγωνιστικότητα του Φόρουμ του Νταβός, και τη διαφθοράς της Διεθνούς Διαφάνειας, το 2013 κάτω από την Γκάνα, τη Ναμίμπια και τη Σενεγάλη.

Δεν είναι φυσιολογική μια χώρα, στην οποία τα κυβερνητικά κόμματά έχουν δανειστεί 270 εκ ευρώ, συνεχίζουν να δανείζονται δεκάδες εκ. ευρώ από κρατικές τράπεζες ακόμα και όταν γνωρίζουν ότι δεν πρόκειται ποτέ να τα πληρώσουν και πριν σταματήσουν να εξυπηρετούν κανονικά τα δάνειά τους, αμνηστεύουν από το αδίκημα τις απιστίες με ειδικό νόμο, που ψηφίστηκε από αυτή την κυβέρνηση, τόσο τους τραπεζίτες που τα έδωσαν, όσο και τους ηθικούς αυτουργούς. Δηλαδή λεηλατούν το φορολογούμενο και μετά αμνηστεύουν τους εαυτούς τους.

Δεν είναι φυσιολογική χώρα μια χώρα όπου η κυβέρνηση μετά από αυτή την καταστροφή και ενώ έχει 1,4 εκ. ανθρώπους άνεργους αντί να κάνει ότι μπορεί και δεν μπορεί για να προωθήσει παραγωγικές επενδύσεις που θα τους δώσουν πάλι δουλειά, φορολογεί σαν τρελή τον ιδιωτικό τομέα, ξοδεύει από το υστέρημά της για να πληρώνει 9 δις το χρόνο σε συντάξεις υγιέστατων ανθρώπων κάτω από τα 65 και συνεχίζει να βγάζει ανθρώπους στη σύνταξη στα 50, να κάνει δέκα χιλιάδες νέους διορισμούς και να ετοιμάζεται για νέο κύκλο προεκλογικών παροχών με δανεικά.

Φίλες και φίλοι,

Θα μου πείτε: Αυτά τα ξέρουμε, άλλο είναι το ερώτημα; Πως βγαίνουμε από αυτή την ποντικοπαγίδα στην οποία έχουμε πιαστεί. Τι κάνουμε τώρα;

Θα σας περιγράψω σε αδρές γραμμές ένα ρεαλιστικό οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό σχέδιο που μπορεί να κάνει σταδιακά και πάλι την Ελλάδα μια κανονική χώρα. Τολμηρό, επαναστατικό σχεδόν, αλλά ένα σχέδιο που κάπου οδηγεί. Πρώτη κίνηση είναι να μεταφέρουμε μαζικά όσους πόρους μπορούμε από τον καταναλωτικό εσωστρεφή, στον παραγωγικό εξωστρεφή τομέα της οικονομίας και ταυτόχρονα να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να δημιουργήσουμε πανίσχυρα κίνητρα για επιχειρηματικότητα και επενδύσεις. Χαμηλοί ή και μηδενικοί φορολογικοί συντελεστές για μια δεκαετία για νέες επενδύσεις -ιδίως στον εξωστρεφή τομέα. Αυτό που περιληπτικά ονομάζουμε, λιγότεροι φόροι και μικρότερο κράτος. Σχέδιο σαρωτικών διαρθρωτικών αλλαγών πιο φιλόδοξο από αυτό των Ευρωπαίων για να ανέβουμε σε δύο χρόνια 40 τουλάχιστον θέσεις στην παγκόσμια κατάταξη στους δείκτες που σας περιέγραψα. Αποχώρηση μαζική του κόμματος από το κράτος και πρόσληψη με αξιοκρατικά κριτήρια νέων καλά μορφωμένων ανθρώπων, οι οποίοι θα υποκαταστήσουν όλα τα κομματικά στελέχη κάτω από το επίπεδο του Γενικού Γραμματέα Υπουργείου. Άμεση μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, στη βάση της ανταποδοτικότητας και της εθνικής σύνταξης από τη γενική φορολογία. Προώθηση της συνταγματικής αναθεώρησης που μεταξύ πολλών άλλων να παγιώνει ένα εκλογικό σύστημα απλής αναλογικής που θα επιβάλει οριστικά και αμετάκλητα τις συνεργασίες ως βασικό συστατικό της ελληνικής πολιτικής ζωής. Κατάτμηση των εκλογικών περιφερειών που θα απελευθερώνει τους βουλευτές από τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Ανακατασκευή από το μηδέν του κοινωνικού κράτους, ώστε να πάψει να εξυπηρετεί πελατειακές σχέσεις και συντεχνιακές εξυπηρετήσεις και να κατευθύνεται στοχευμένα σε όσους βρίσκονται σε μεγαλύτερη ανάγκη. Μαζικές και γενναίες ρυθμίσεις χρεών και υποχρεώσεων που θα επιτρέπουν στους πολίτες να αφιερωθούν στη δουλειά και την παραγωγή και όχι να βρίσκονται σε καθεστώς διαρκούς καθημερινής καταδίωξης.

Αναφέρω το σχέδιο σε αδρές γραμμές και ελλειπτικά γιατί προλαβαίνω την απορία σας. Πως εσείς, ένα μικρό κόμμα, μπορείτε να βοηθήσετε σε όλα αυτά. Κατ' αρχήν είμαστε ουσιαστικά το μόνο κόμμα με κάποια κοινοβουλευτική εκπροσώπηση που προσφέρει ένα πραγματικό εναλλακτικό σχέδιο στη σημερινή συγκυρία. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Όταν ο κ. Στουρνάρας φορολογεί αμείλικτα και ο κ. Σταθάκης του ζητά να φορολογήσει κι άλλο, έχει σημασία να υπάρχει έστω και μια φωνή διαφορετική. Δεν μένουμε όμως εκεί. Αναζητούμε μια εναλλακτική συμμαχία που να μπει σφήνα μεταξύ του λαϊκισμού του ΣΥΡΙΖΑ και του αδιόρθωτου συστήματος εξουσίας που εκπροσωπούν σήμερα πολιτικά το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ, το οποίο όμως περιλαμβάνει τα ισχυρότερα κρατικοδίαιτα συμφέροντα στη χώρα. Ενός ΣΥΡΙΖΑ που λέει ότι θα ακυρώσει το μνημόνιο και ταυτόχρονα θα μας δώσουν οι Ευρωπαίοι χρήματα με ουρά για επενδύσεις. Μιας κυβέρνησης που προκειμένου να μοιράσει χρήματα προεκλογικά ως πρωτογενές πλεόνασμα (δηλαδή πάλι με δανεικά), περικόπτει το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων.

Έχω μιλήσει εδώ και καιρό για τη συμμαχία αυτή, που στην ευρύτερη μορφή της μπορεί να περιλαμβάνει ένα μεγάλο φάσμα πολιτικών δυνάμεων. Την έχω ονομάσει πορφυρή συμμαχία κι αν επιτευχθεί θα προσφέρει στους πολίτες μια διέξοδο, μια τρίτη λύση, που μπορεί να λειτουργήσει ως καταλύτης αναπροσανατολίζοντας

ολόκληρο το πολιτικό σύστημα προς τη σωστή κατεύθυνση και αλλάζοντας έτσι την πορεία της Ελλάδας.

Με συμμάχους ή όπου χρειάζεται και με τις δικές της δυνάμεις, σε κάθε περίπτωση η Δράση θα προχωρήσει μπροστά. Θα είναι παρούσα μαχητικά στις ευρωεκλογές και στις εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση, θα συνεχίσει να βγαίνει στους δρόμους με πρωτοβουλίες και ακτιβισμό, όπως έκανε το τελευταίο διάστημα για το ΌΧΙ στη βία, για την υπερφορολόγηση των ακινήτων και την άδικη και ασφυκτική πίεση που δέχονται οι ασφαλισμένοι. Θα αναδεικνύει θέματα που όλοι οι άλλοι αποκρύπτουν όπως τα δάνεια των κομμάτων, θα υπερασπίζεται τα δικαιώματα των πολιτών. Θα προτείνει λύσεις ρεαλιστικές και τολμηρές ταυτόχρονα. Θα συνεχίσει να μεγαλώνει με τον μόνο τρόπο που μπορεί να μεγαλώσει ένας πολιτικός σχηματισμός. Με δουλειά, με πρωτοβουλίες, δίπλα στους ανθρώπους, κοντά στον κόσμο.

Φίλες και φίλοι,

Τις τελευταίες δεκαετίες αναπτύχθηκε στις κοινωνικές επιστήμες η θεωρία του κοινωνικού κεφαλαίου. Με βάση αυτήν η πρόοδος μιας κοινωνίας δεν είναι μόνο συνάρτηση των πόρων ή της γνώσης ή των ατομικών δεξιοτήτων των μελών της. Καταλυτική σημασία για την πρόοδο διαδραματίζει και το κοινωνικό κεφάλαιο που διαθέτει. Κοινωνικό κεφάλαιο που μετριέται επιστημονικά με βάση την εμπιστοσύνη που υπάρχει τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και στους θεσμούς που την καθοδηγούν. Η Ελλάδα της καταστροφής είναι μια χώρα που πάνω απ' όλα έχει υποστεί μια καταστροφή του κοινωνικού της κεφαλαίου. Η εμπιστοσύνη, ιδίως στην πολιτική διαδικασία και στους πολιτικούς σχηματισμούς έχει καταρρεύσει και βρίσκεται σήμερα στο απόλυτο ναδίρ. Το έλλειμμα εμπιστοσύνης είναι αυτό που κρατά το πολιτικό μας σύστημα καθηλωμένο σ' αυτήν την παράδοση αδράνεια. Οι πολίτες αποδοκιμάζουν με οργή το παλιό, αλλά διστάζουν να αγκαλιάσουν το καινούριο. Όπως λέει η παροιμία, έχουν καεί απ' τον χυλό και φουσούν και το γιαούρτι. Πολλοί κινούνται μαζικά από το ένα κόμμα στο άλλο, όχι γιατί αισθάνονται ότι ανήκουν σ' αυτά αλλά γιατί κάποια κόμματα καταφέρνουν να εκφράσουν προσωρινά την οργή τους. Άλλοι παραμένουν παγιδευμένοι σε σχηματισμούς που απεχθάνονται, αναμένοντας πότε θα εμφανιστεί κάτι το διαφορετικό. Άλλοι τέλος επιλέγουν την ιδιώτευση την στιγμή ακριβώς που υπάρχει ανάγκη την πολιτική τους ενεργοποίηση.

Πώς όμως οικοδομείς εμπιστοσύνη; Πρόκειται για μια αργή και βασανιστική διαδικασία, που έχει δύο απαραίτητα συστατικά. Καθαρό λόγο και ανθρώπινη επαφή. Να λες την αλήθεια και να είσαι δίπλα στον κόσμο.

Τα τελευταία χρόνια έχω γυρίσει την ολόκληρη Ελλάδα. Έχω γνωρίσει πάρα πολλούς ανθρώπους. Ανθρώπους δημιουργικούς, έξυπνους εργατικούς. Ανθρώπους με κέφι, με μεράκι, με φιλότιμο. Υπάρχει η άλλη Ελλάδα. Υπάρχει η κανονική Ελλάδα. Κι αυτήν με Δράση θα την βγάλουμε στο φως. Σ' αυτήν με Δράση θέλουμε να δώσουμε φωνή.

Έγραφε πριν από περισσότερο από έναν αιώνα ένας Γάλλος περιηγητής, ο Βικτόρ Μπεράρ, για τον ελληνισμό.

«Για να είσαι Έλληνας, αρκεί, πάνω από όλες τις υλικές διαφορές, να πιστεύεις στην Ιδέα, να ελπίζεις στην Ιδέα, να ζεις με την Ιδέα.

Το ανθρώπινο τούτο έργο έχει την ωραιότητα ενός έργου τέχνης αλλά και όλη του την αδυναμία. Καθώς εδράζεται αποκλειστικά και μόνο πάνω στη θέληση των ανθρώπων, όλες οι διακυμάνσεις, όλα τα καπρίτσια των ανθρώπων, το παραμορφώνουν. Οι ηθικές ήττες πλήττουν τον ελληνισμό εντονότερα από τις υλικές. Κι όταν πλακώνει η συμφορά, οι σοβαρότερες συνέπειές της είναι οι διχόνοιες, οι έριδες και οι λιποταξίες, που φέρνει η αποθάρρυνση.»

Ζούμε μια παρόμοια περίοδο. Η συντριπτική ηθική ήττα της πολλοστής ελληνικής χρεοκοπίας βαραίνει τις ζωές μας και τις συνειδήσεις μας. Η ανάγκη να σηκωθούμε λίγο ψηλότερα, να αλλάξουμε εσωτερικά, να διαμορφώσουμε μια καινούρια πορεία, κουβεντιάζεται σε κάθε ελληνικό σπίτι. Στα καφενεία, στις παρέες, στις οικογένειες. Ο Victor Berard έγραφε την εποχή της ελληνικής χρεοκοπίας και της καταστροφής του 1897, μέσα σε λίγα μόλις χρόνια όμως, το 1912-13, μια άλλη Ελλάδα υψώθηκε και πάλι όρθια. Φαινομενικά από το πουθενά. Είχε κατανοήσει -προσωρινά τουλάχιστον- τα διδάγματα από όσα είχαν συμβεί και με ένα άλμα προχώρησε μπροστά.

Αυτό το άλμα πρέπει και σήμερα να επιχειρήσουμε. Ο καθένας από τη θέση που μπορεί. Να δώσουμε τη μάχη και να κερδίσουμε και πάλι πίσω τις ζωές μας.

Πληροφορίες
Γραφείο Τύπου
Τηλ. 210 7472530
Email press@drassi.gr